

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN

(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

Een beulsknecht diept herinneringen op

Over het algemeen zijn beulen allesbehalve geneigd, hun bevingen schriftelijk vast te leggen. Zij trachten zoveel mogelijk onopgemerkt in peis en vrede te leven. Een beulsknecht toch, George Martin, die achtereenvolgens de beulen Deibler en diens opvolger Desfourneaux bijstond, besloot ertoe zijn herinneringen op het papier te brengen.

Hoe gedroegen terdoodveroordeelden zich, toen hun laatste uur geslagen had ? Dit is een vraag die vaak gesteld werd. Gewoonlijk hopen misdadigers tot hun uiterste levensstond, dat zij zullen begenadigd worden. Hun bewakers spannen zich trouwens in om die hoop te voeden, zulks met het doel te verkrijgen, dat de gevangene rustig zou blijven.

Niets lijkt meer op een terechtstelling dan een andere terechtstelling.

— Wat mij meer in het bijzonder terug doet denken aan deze of gene terechtgestelde, zijn meestal zijn, laatste gedragingen of zijn laatste woorden, zegt de beulsknecht. Bijwijlen luistert men verrast naar die allerlaatste uitlating. Ik heb moedige terdoodveroordeelden gekend, even zo goed als lafaards, zonderlinge kwanten even zo goed als humoristen.

Boudayer, die zijn vriendin had neergekogeld, was uitermate koelbloedig :

— 't Is juist, 't is rechtvaardig, vergenoegde hij zich te verklaren, ik heb gedood, men doodt mij. Er valt niets op te zeggen !

En hij sprak over koetjes en kalfjes, alsof heel de terechtstelling hem verder niet aanging.

Laisne, die zijn driejarig dochttertje had gedood, hield niet op te huilen en te snotteren :

— Dat moogt gij zo'n goede huisvader niet aandoen, zei hij.

Doorgaans zijn misdadigers, die zich aan kleine kinderen vergrijpen, laf tegenover hun eigen dood.

Moise, die meer dan een uur lang zijn tienjarige zoon gepijnigd had, vooraleer het kind te doden, riep door hevige schrik bevangen :

— Ge gaat mij toch geen zeer doen ? Ge zijt lafaards, ge zijt moordenaars !

Te Metz bevonden de beulen zich tegenover een humorist. Toen men hem het glas rhum aanbood, dat men aan terdoodveroordeelden schenkt, zei hij :

— Toch niet, ik verlang warme wijn !
— Maar, deed iemand opmerken, die hebben wij niet klaar staan.
— Dat doet niets, gekscheerde hij, ik kan wel wachten. Ik heb geen haast ! En zijn wens werd vervuld.

De meest zonderlinge kwant die George Martin in de loop van zijn loopbaan ontmoette, hield niet op te schaterlachen :

— Maar wat is er toch ? werd hem gevraagd.

— Ik zie al van hier, het gezicht dat mijn schoonmoeder morgen zetten zal, als zij de krant zal inkijken...

Ik weet het wel, dit laatste geval werd herhaaldelijk door caricaturisten behandeld, wat echter niet wegneemt dat het waar gebeurde.

X2

GIJ HEBT MIJ BEET !

Op het eind van de herfst van het jaar 1920 werd Bascou, agent bij de opsporingsdienst, met andere speurders ermede belast, Antonin Gouja, een niets ontziende bloeddorstige kerel uit de streek van Tarare, op te sporen en aan te houden.

Te Cous, in het gebergte van de streek van Lyon, hield Jean Marie Couja op zijn pachthoeve een talrijk kroost in leven. Zijn gezin bestond uit zijn tweede vrouw en hun dochttertje Antoinette. Verder waren daar nog vijf kinderen uit het eerste huwelijk gesproten. Twee zonen waren tijdens de oorlog gesneuveld.

Anthoinin, een van die vijf nog in leven zijnde kinderen, was een deugniet en een ietwat geestelijk ontaarde. Hij stelde zich steeds en altijd brutaal aan ; deed zo verwaand dat men hem spottenderwijze nooit anders dan « de baron » noemde. Hij had daarbij een broertje dood aan werken. De 23e November van dat jaar was de « baron » plotseling op de hoeve verschenen en had hij zijn vader en zijn schoonmoeder neergekogeld. De kleine, tweejarige Antoinette was getuige van het drama geweest en had alarm gegeven.

De opsporingen naar de « baron » duurden veertien dagen. Hij verschool zich in de bergen, dook plots in een of andere hoeve op en eiste onder de bedreiging van zijn browning voedsel.

Op 8 December zat hij in de schuur van de hoeve van Vadeboin te Cublize verscholen, toen de rechercheurs er binnenvielen.

Een ogenblik kregen zij hem te zien, het gelaat ontgaan door hevige schrik. Toen dook hij in het hooi weg, roepend :

— Laat mij vluchten en 'k zal niemand kwaad doen !

De plicht van de rechercheurs echter was de misdadiger aan te houden. Zij namen rieken en begonnen het hooi te doorwoelen. Zij vermoedden dat Antonin de loop van zijn revolver op een van hen gericht hield. Toen weerklonk een schot en viel de bebloede « baron » in de armen van inspecteur Bascou. Hij had zichzelf geschoten.

— Ge hebt mij beet ! stamelde hij.

— Ik had hem beet, deed later Bascou, die ondertussen hoofdcommissaris geworden was, in zijn gedenkschriften opmerken, maar enkel om hem als een kind in mijn armen te zien sterven.

— Ik weet niet waarom, ging de baron stotterend verder, waarlijk ik weet niet waarom !...

Toen gaf hij de laatste snik.

Het was de eerste jacht op een misdadiger die Bascou in de loop van zijn 33 jarige loopbaan medemaakte. Het was er een waarvan de herinnering hem steeds levendig is bijgebleven.

X2

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

SILVAIN VAN DER GUCHT

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

door

SILVAIN VAN DER GUCHT

(Slot)

De waard was blijven staan, om naar het gesprek te luisteren ; nu viel hij schielijk in de rede :

— Inderdaad, jonge heer, zegde hij, wat deze koopman zegt, is de waarheid. Telkens als ik des avonds een glas te veel heb gedronken, doe ik hetzelfde en ben daarna weer fris als te voren.

De jongeling liet zich overhalen en dronk zelfs twee roemers. Maar, daar hij aan drank niet gewoon was, beving hem een zonderlinge gewaarwording, zohaast hij weer buiten was en te paard zijn weg naar Aalst vervolgde.

Weldra was hij gans onbewust van wat rond hem gebeurde en kende hij zelfs de baan niet meer, die hij volgde ; hij dacht reeds in de nabijheid van de stad te wezen en deed een laatste poging om zijn weg te herkennen. In de verte bespeurde hij een licht, dat, volgens hem, de lantaarn was, die bij nacht het tolhuis van de stad verlichtte ; hij wendde zijn paard derwaarts, zonder te bemerken dat hij de heerbaan verliet, en een weg links insloeg.

Het paard, alsof het de zwakheid van zijn meester had kunnen raden, begon te draven, totdat eensklaps een gesloten rijpoort de weg versperde. Hier bleef het dier schielijk staan en Frans tuimelde als een dode, bewustloos, op de grond.

Het licht, dat hij in de verte had zien schitteren, kwam voort van een lantaarn, die in de avondstond de poort van een kasteel verlichtte, en dit kasteel was het Kasteel der Verdoemenis.

WONDERBARE GEBEURTENISSEN.

In dit kasteel was zijn moeder vermoord ; in dit kasteel was het ene schelmstuk na het andere gebeurd ; daar woonde de wreedaardige geldduivel, Hendrik van Heverboom ; maar daar ook verbleef het brave weeskind, juffer Maria.

Het gerucht aan de poort had de aandacht van de dienstboden gewekt ; men kwam naar buiten met een lantaarn, men zag het paard en men bond het vast. De zadel bewees dat er een ruiter in de omtrek was ; men zocht en men vond de arme jongeling. Hij werd opgenomen en binnengedragen. Weldra kwam juffrouw Maria toegesnel en deze gaf last de zieke met de tederste zorgen te omringen. Haar eerste gedachte was een geneesheer te ontbieden, doch aangezien haar pleegvader van dokter Meert niet wilde horen en hun gewone geneesheer een grijsaard was, die moeilijk zo laat in de avond zijn huis kon verlaten, en daarbij bemerkende dat na enige ogenblikken de jongeling in een diepe slaap was gevallen, besloot zij de dag af te wachten om met haar pleegvader te beraamen wat er moest gedaan worden.

Trees en Karel Kwakbeen moesten beurtelings waken en de juffrouw kwam van tijd tot tijd kijken, want zij was vol onrust voor die onbekende, die op zulke zonderlinge manier in het kasteel gekomen was. Nooit had zij hem gezien, doch zij had innig medelijden

met alle ongelukkigen, en nu beving een buitengewone bekommernis haar jong gemoed.

Rond middernacht ontwaakte Frans en riep :

— Drinken ! Drinken !

Het was juffrouw Maria, die hem het suikerwater aan de lippen bracht. Hij sloeg een dankbare blik op het meisje, dat hem lavenis bracht, maar liet aanstonds zijn bezwaard hoofd terug in het donzen kussen neerzinken.

Karel Kwakbeen, die een deel van de nacht moest waken, werd met schrik en angst bevangen, telkens als hij het wezen van de jongeling beschouwde.

— O, zegde hij in zichzelf, het is misschien inbeelding, maar in de kamer hiernaast hebben wij vóór zestien jaar een jonge vrouw ter dood gebracht, ja, wij hebben haar vermoord. Sedertdien zie ik gedurig haar onschuldig beeld, en die jongeling daar heeft al de trekken van Flora van Lelienveld, ons slachtoffer...

Toen de jongeling wederom ontwaakte, was het reeds dag. Hij zocht tevergeefs naar het bekoorlijke wezen, dat hem in de nacht had gelaafd. De knecht alleen bevond zich in de kamer.

Frans was veel beter, ja, bijna hersteld en vroeg waar hij zich bevond. Karel Kwakbeen vertelde hem de gebeurtenissen van de nacht.

Frans scheen beschaamd. De val van zijn paard had hem geen wonden toegebracht ; hij wilde dus opstaan, zich kleden en vertrekken, maar Karel wilde zulks niet gedogen en, terwijl hij hem praamde nog wat te blijven rusten, ging de deur open en Hendrik van Heverboom trad de kamer binnen.

De kasteelheer was thans twee-en-vijftig jaar oud, doch men zou er hem zestig gewaand hebben. Zijn gerimpeld aangezicht, zijn weifelende ogen, zijn bitsig karakter, toonden genoeg aan dat het niet juist ging in zijn binnenste, dat hij groot verdriet moest hebben, of onder een bittere knaging lijden.

Nochtans kon hij, als er bezoek was, zijn gelaat met een valse glimlach bedekken, waardoor zich menigeen in hem vergiste.

Frans was rood van schaamte, toen de kasteelheer binnentrad. Hendrik verbleekte en wist niet wat denken. Het dacht hem die gelaatstrekken nog gezien te hebben, maar hij wist niet waar of wanneer.

— Mij dunkt, zegde hij glimlachend, dat de toestand van onze jonge ruiters op verre na niet zo erg is, als men eerst meende ?

Frans was zo verlegen, dat hij in het begin niet antwoorden kon.

— Spreek, jongeheer, zijt gij gisteren avond op de heerbaan aangerand geweest door struikrovers, en is uw paard, verschrikt, tegen de poort van dit kasteel gestormd ?

— Neen, mijnheer, ik ben door geen rovers vervolgd, maar door de duisternis verschrikt, was mijn paard op hol gegaan ; ik kon het niet meer bedwingen en het heeft mij hier ten gronde geworpen.

— Waar gij toch gelukkig zijt van afgekomen !

— God zij gedankt, mijnheer, ik gevoel mij gans hersteld en betreur de onrust, die ik u heb aangedaan.

— Och, jongeling, men is hier gelukkig geweest u te hebben kunnen helpen... Mijnheer is van Aalst ?

— Ja, edele heer ; ik woon aldaar in de Kattenstraat, bij mijn oom, dokter Meert.

— Ha, dokter Meert, zegde van Heverboom, de hand over zijn

gelaat wrijvende, om zijn aandoening te verbergen... De heer dokter Meert, een van mijn beste vrienden...

— Ja, edele heer, ik studeerde te Gent in de medicijnen, maar nu heb ik mijn studiën gestaakt en keer terug naar huis.

Hendrik bleef enige ogenblikken in twijfel. Hij moest zich bedenken en beramen. De zoon van zijn vrouw, het kind, dat hij eens had trachten te vergeven, in zijn huis ! Welke wonderbare gebeurtenis ! Was Frans enige jaren vroeger in zijn huis gekomen, hij zou er niet levend zijn uit geraakt, maar nu drukte reeds op Hendrik de zwaarte van zijn misdaden. Kort te voren had hij Frederik Schoulier, zijn medeplichtige, doen verdwijnen, en nu was het hem een foltering, die jongeling daar te moeten zien.

Hij nam spoedig afscheid, na Frans verzocht te hebben het ontbijt te komen nemen.

Frans kleepte zich aan en ging naar de eetzaal, waar juffrouw Maria hem geluk wenste.

Omstreeks tien uur nam hij afscheid, steeg te paard en reed de stad Aalst binnen. Dezelfde dag zegde Hendrik van Heverboom aan juffrouw Maria, dat hij in 't kort, tot haar eer, een groot feest geven zou, doch eerst met haar een reis naar de Franse hoofdstad wilde ondernemen, en dat men nog dezelfde avond zou vertrekken.

Nauwelijks was Hendrik van Heverboom op reis, toen Karel Kwakbeen in diepe droefheid verviel.

— Neen, sprak hij in zichzelf, lang genoeg heb ik de lafhartige gespeeld ; lang genoeg heb ik die schurk, van Heverboom, gediend ; vluchten zal ik van hier, al moest ik in een vreemd land de boeren gaan dienen ; dit pak moet van mijn hart, ik zal in boetvaardigheid mijn misdaden uitboeten, maar eerst en vooral zal ik dit monster, van Heverboom, ontmaskeren en hem beletten nog meer slachtoffers te maken... Hoe dat gedaan ?

Karel Kwakbeen kon goed lezen en schrijven ; hij had al het gerief op zijn kamer. Hij bleef enige ogenblikken in diepe overwegingen, nam dan papier, pen en inkt, zette zich aan tafel en begon te schrijven.

KAREL KWAKBEEN, ZIJN TESTAMENT EN ZIJN DOOD.

Op het eerste blad papier schreef hij zijn wedervaren, sedert hij te Gent bij Hendrik van Heverboom terecht gekomen was en zijn naam van Pieter Gillis met die van Karel Kwakbeen had verwisseld. Hij deelde in de brief kortbondig al de schelmstukken en wanbedrijven mede, die zijn meester zoveel jaren straffeloos had begaan, hoe Flora van Lelienveld was gestorven, op welke wijze de rentenier Verboelen, Schoulier en menig andere vermoord werden en alles wat hij wist van de valsmunterij. Na dit geschreven en ondertekend te hebben, plooidde hij het blad, zegelde het toe met lak en schreef er op :

Om te bestellen
aan de heer Meert
dokter chirurgijn te Aalst.

Op een tweede blad papier stelde hij de volledige verklaring op van de manier hoe Maria, de pleegdochter van zijn heer, nog een kind zijnde, door hem en door Trees in het kasteel was opgenomen geworden ; hij meldde tevens in de brief hoe het kindje was aange-

kleed en hoe er jaarlijks door een onbekende, honderd goudstukken voor haar onderhoud werden gestort. Deze brief sloot hij ook, lakte hem toe en schreef er op :

Om te bestellen
aan de edele juffrouw
Maria van Heverboom, op 't kasteel van Schaarbeek.

Nu begon hij te denken, op welke wijze die brieven aan hun adres zouden besteld worden.

— Ik ga vluchten naar een vreemd land, dacht hij ; zend ik aanstonds de brieven, dan zal het gerecht mij kunnen aanhouden, vooraleer ik in de vreemde op vrije voeten ben... En dan is de galg voor mij, zowel als voor jonkheer van Heverboom. Wat gedaan ? Wie mag ik betrouwen ? Trees ? Neen. Wie ?... Ha, de schoolmeester van Schaarbeek, Macharias ! Aan hem zal ik de brieven geven, met verzoek ze na drie dagen aan hun adres te bezorgen... Ja, dat zal ik doen...

Toen hij dit besluit had genomen, stond hij op, legde de twee brieven in het kastje aan de muur en stak de sleutel in de binnenzak van zijn jas.

Dan plaatste hij zich met het hoofd in de handen aan de tafel en begon te denken over zijn akelige toestand.

En Karel Kwakbeen, in de eenzaamheid van zijn kamer aldus alles overwegend, voelde eensklaps zijn hoofd duizelig worden, zijn oren begonnen te ruisen en het was alsof hij duidelijk, tussen gensters en sprankels vuur, het gekreun van zijn slachtoffers hoorde.

Karel Kwakbeen wilde opspringen en vluchten, maar zijn benen weigerden hem de dienst ; hij wilde roepen, maar zijn tong hing als lood in het gehemelte. Eindelijk geraakte hij toch op, maar alles draaide rondom hem ; hij deed enige stappen, doch waggelde en stortte stuiptrekkend op de vloer neer.

Karel Kwakbeen was door een beroerte getroffen.

Verscheidene uren bleef hij, zonder taal of teken te geven.

De oude geneesheer van de Gentse steenweg werd geroepen. Deze haalde de schoulers op, geen adering kon baten, de kwaal was reeds te ver gekomen, het bloed kon niet meer vloeien ; nog enige uren, ten hoogste tot 's anderendaags 's avonds. De geneesheer beloofde 's anderendaags terug te komen.

In de avond en de nacht werd bij Karel Kwakbeen gewaakt.

Omtrent negen uur was het de beurt van Trees, de keukenmeid. Eensklaps maakt Karel een stuiptrekkende beweging. Zij gaat zien. Hij ligt met de ogen open ; zij spreekt hem vriendelijk aan, hij beweegt zijn lippen.

De dienstmeid boog haar hoofd over het bed en hoorde Karel duidelijk zeggen :

— Ik ga sterven !... Biecht... biecht !... Ach, een priester... om mijn zonden te biechten !

— Hij vraagt een priester, zegde Trees.

— Luister, zegde Trees, mijnheer is wel afwezig, maar het is elk voor zijn rekening en wij zullen de laatste bede van een stervend mens niet verstoten. Karel, onze paardenknecht, Jef, zal speedig naar de stad lopen, hij zal een priester halen.

Het toeval wilde juist dat een onderpastoor van de stad op Schaar-

beek een solferprijmmaker was gaan berechten. De knecht ontmoette hem en tien minuten daarna was hij op het Kasteel der Verdoemenis.

Karel Kwakbeen was meer en meer tot het bewustzijn teruggekeerd en herhaalde gedurig :

— Een priester... Ach, als het u belijft, een priester, om mijn zonden te biechten !

— Mijn vriend, zegde nu de geestelijke, hier is een priester ; schep moed, de barmhartige God staat gereed om u in genade te ontvangen.

Bij het horen van deze woorden, sloeg Karel zijn verglaasde blikken op de dienaar Gods en een glimlach van voldoening kwam op zijn aangezicht, doch welhaast volgde een grote ongerustheid.

— Mijnheer de onderpastoor ? vroeg Karel.

— Wat is er, vriend ?

— Mijnheer van Heverboom is toch weg ?

— Waarom deze vraag, vriend ?

— Hij is het, die mij zou beletten te biechten.

— Vriend, sprak de geestelijke, gij zult hier gans alleen zijn met mij, die uw zonden, hoe zwaar zij ook zijn mogen, afnemen kan.

Al de omstanders verwijderden zich.

— Mijnheer de onderpastoor, zegde Karel, vooraleer mijn biecht te spreken, waarin verschrikkelijke bekentenissen zullen voorkomen, heb ik vóór God en vóór de mensen een plicht te vervullen. In de binnenzak van mijn jas zult gij de sleutel vinden van dit kastje... In dit kastje steken twee brieven. Het adres staat er op. Ach, mijnheer, beloof mij toch die twee brieven op hun adres te bestellen drie dagen na mijn dood, ik bid en smeeke het u.

De priester nam de sleutel, opende het kastje en nam de brieven, die hij in zijn zak verborg.

Karel Kwakbeen sprak zijn biecht, waarna hij, vertroost en verkwikt, in volle gerustheid, zijn laatste uur afwachtte.

Enige uren nadien kreeg Karel Kwakbeen een tweede toeval en bezweek : Pieter Gillis, die zo lang de naam van Karel Kwakbeen had gedragen, was naar de andere wereld vertrokken.

DE SLUIERS VAN DE MISDAAD OPGELICHT

Dokter Meert was op het punt zijn huis te verlaten, toen er iemand kwam binnengestormd.

Het is Jan Jokie, de lijfknecht van Polfriet... Hij komt uit Condé... Robrecht van Cramshoeven is gered ! Hij is fris en gezond... Over twee dagen zullen zij te Aalst zijn... Hij, Jokie, is vooropgetreden, om het blijde nieuws aan te kondigen.

Dezelfde avond wist Frans alles ; wie van Heverboom was te zijnen opzichte ; hoe zijn moeder, Flora van Lelienveld, was gestorven, na al de pogingen, die van Heverboom had gedaan om hem, in zijn kinderjaren, in het graf te krijgen ; hoe het kasteel van Schaarbeek een krocht was geworden van misdaden, en hoe juffer Maria niemand anders was dan de dochter van Robrecht van Cramshoeven.

De volgende dag was een dag van grote gebeurtenissen.

Omsreeks elf uur in de voormiddag zat dokter Meert reeds thuis in zijn zetel, toen hij het bezoek ontving van een geestelijke, een van de onderpastoors van St Martinuskerk, die hem in het grootste ge-

heim een brief kwam brengen van Karel Kwakbeen, in leven lijf-knecht van Hendrik van Heverboom.

Het was een van de brieven, die Karel in zijn rouwmoedigheid had geschreven.

De onderpastoor vertoefde niet lang en na zijn vertrek begon dokter Meert de brief te lezen. Naarmate hij las, gruwde hij over de inhoud. Hij wist dat Hendrik een booswicht was, tot alles in staat, maar zulke graad van schelmerij, zulke lange reeks van misdaden, had hij niet kunnen vermoeden. Van Heverboom was dan toch de moordenaar van zijn vrouw ; was hij het, die op de toezichter had geschoten ; was hij het, die al die gruweldaden tegen de Verboelens had uitgericht. Dokter Meert had zware vermoedens van veel misdaden, in het Kasteel der Verdoemenis gepleegd ; hij had zekerheid van enige, maar in deze brief vond hij het volledig verhaal en de openbaring van veel geheimen.

's Namiddags kwam Robrecht van Cramshoeven uit zijn gevangenschap terug. Die tijding liep rond als de bliksem en weldra hadden de bureu een feest ingericht, waarnaar de ganse stad kwam toegelopen. Elk roemde de beleefdheid, de goedheid en de milddadigheid van de heer van Cramshoeven. Zolang had hij in de kerker gezocht en iemand, die geleden heeft, stijgt in de genegenheid van het volk : hoe zou men niet gevlagd en gefeest hebben voor de dappere Vlaamse edelman, vervolgd en verdrukt door een vreemd geboefte ?

Daags na de hulde en de feestviering zat Robrecht van Cramshoeven in een gewichtige samenspraak met dokter Meert.

Robrecht dankte God uit ganser hart voor zijn vrijheid, doch de herinnering aan de vroege dood van zijn vrouw, aan zijn kind, dat hij had moeten verlaten, bracht hem in een treurige stemming, vooral toen hij vernam, dat van Heverboom met zijn dochter naar Parijs vertrokken was en slechts binnen een tiental dagen zou terugkeren.

Hij telde de dagen en de uren en het scheen hem dat zijn verlossing geen oprechte verlossing was, zo lang men zijn kind niet aan zijn liefde had teruggegeven.

Ondertussen had hij zijn edelmoedige vrienden niet vergeten. Aan Polfriet, Jan Jokie en de gewezen cipier Tijdgat had hij een rijkelijk jaargeld toegekend ; hij was immers een man van hart en van vooruitzicht ; hij wist dat de dood hem alle uren kon treffen ; daarom had hij zijn dankbare gift tegen alle gebeurtenissen verzekerd en bij notariële akten doen vaststellen. Daarenboven eiste de edelman dat zijn vrienden bij hem zouden blijven inwonen ; dit was een troost en een verzet voor de gemartelde man, die nu in rust en vrede zijn overige dagen kon slijten onder de bescherming van drie knappe kerels, drie helden, die met vernuftige moed hun leven voor hem hadden te pand gesteld.

Eindelijk waren tien dagen verstreken, en nog steeds moest dokter Meert aan zijn beangstigde vriend zeggen dat van Heverboom nog niet was teruggekeerd.

Dezelfde avond, omstreeks zeven uur, toen de dokter met jonkheer Frans aan het avondmaal zat, werd er op de voordeur geklopt. De meid ging openen, denkend dat het voor een zieke was, die spoedige geneeskundige hulp nodig had ; doch vóór haar stond een gegalonneerd lakei, die twee zeer net geplooide briefjes afgaf, vanwege de heer van Heverboom ; het een voor Frans, het ander voor dokter Meert.

De briefjes werden dadelijk geopend en bevatten een zeer beleefd gestelde uitnodiging om de volgende dag op het kasteel om zes uur namiddag een banket bij te wonen.

Lang werd deze verrassende uitnodiging besproken. Dokter Meert besloot de gedachtenwisseling aldus :

— Luistert, zegde hij, wachten wij om een beslissing te nemen ; de nacht brengt raad ; morgen zal ik u mijn plan mededelen. Frans, al wat ik u kan zeggen is, dat het morgen voor ons een beslissende dag zal zijn.

OP 'T KASTEEL DER VERDOEMENIS

De beslissende dag was eindelijk gekomen.

Dokter Meert stond gereed, niet om zijn zieken te bezoeken, maar om de heer van Cramshoeven te gaan melden, dat zijn dochter toegekomen was en dat hij haar die zelfde avond aan zijn hart zou kunnen drukken.

Reeds had de dokter iemand naar het kasteel gezonden, met het schriftelijk antwoord dat jonkheer Frans en hij de uitnodiging aanvaardden en zij een vriend zouden meebrengen.

Juist toen hij uit zijn deur wou stappen, kwam er een tweede brief van het kasteel voor jonkheer Frans.

De jongeling opende hem en verbleekte.

— Oom ! riep hij, oom !

— Wat is er, Frans ?

— Een brief uit het kasteel !

— Om het feest af te zeggen ?

— O, neen, van jonkvrouw Maria. De meid, die deze brief gebracht heeft, wacht op antwoord. De jonkvrouw is ongelukkig en verlangt onze hulp. Ach, oom, en daarbij weet zij niets omtrent hare afkomst.

Dokter Meert bleef peinzend staan.

— Welnu, oom ? vroeg Frans.

— Frans, het is God, die de zaken ten beste schikt. Ik zal onmiddellijk u een brief dicteren, waarin wij het meisje omtrent hare edele afkomst inlichten en haar onze hulp toezeggen.

Aldus werd gehandeld en de brief ter hand gesteld aan de dienstmeid Trees, met de aanbeveling zeer voorzichtig te zijn en dit antwoord in het grootste geheim aan de jonkvrouw te overhandigen.

Voor Frans was het een dag van angst, voor dokter Meert van drukke bekommering.

Zijn eerste bezoek was geweest aan Robrecht van Cramshoeven. Hij maakte deze met alles bekend, legde zijn plan uit en verzocht hem te vijf uur gereed te zijn, om op het kasteel van Schaarbeek het feest bij te wonen. Hoe klopte het hart van de brave Robrecht, toen hij dacht twee uur later zijn teerbeminde dochter te zien, het weeskind dat als een klein schepseltje achterbleef ! Nog enige uren !

Dokter Meert moest ook spreken met Polfriet en Jan Jokie, die in zijn plan een bijzonder gewichtige rol speelden.

Het werd vijf uur. De rijtuigen doorkruisten reeds de stad, om de genodigde familiën te vervoeren. In de Kattenstraat zat jonkheer Frans, rijk aangekleed, op dokter Meert te wachten. Hij begon reeds ongeduldig te worden en te denken dat zijn oom soms van gedachte

veranderd was, toen de geneesheer binnentrad en hem zegde :

— Frans, het gaat halfzes worden, gij moogt vertrekken.

— Zo gans alleen ? hernam Frans verwonderd.

— Neen, Frans, de heer van Cramshoeven zal u vergezellen.

— Maar, beste oom !

— Luister, Frans. Ik verzoek u vanavond een volkomen gehoorzaamheid ; wees verzekerd, het is voor uw geluk dat wij geheimzinnig handelen. Gij zult mijnheer van Cramshoeven gaan afhalen en naar het kasteel rijden. Ge weet dat wij aan jonkvrouw Maria geschreven hebben, houd u daaraan. Als Maria bij het nagerecht weggaat, volg haar dan, breng haar op de steenweg ; daar zal Polfriet staan met ons rijtuig ; wacht daar, na enige ogenblikken zullen wij bij u zijn. Frans, beveel nogmaals onze pogingen aan in de goedheid en de genade van de almachtige God.

DE LAATSTE UREN VOOR DE STRAF

Het banket, dat de heer van Heverboom in zijn kasteel had ingericht, beloofde prachtig te zijn.

Van halfzes kwamen de genodigden zich in de zaal vertonen, waar, onder anderen, de schout en zijn zwaarlijvige echtgenote het hoofd verhieven. Ook praalden er met een soort van zelfgenoegen de deurwaarder Polycarpus Verstieren, die nu een rijk man was geworden en Trekkemie, de gewezen griffier, alsook de stokoude notaris Slarbyter, die zich toevallig te Aalst bevond.

Ook de heer van Cramshoeven, Dr Meert en Jokie waren aanwezig ; deze laatste werd voorgesteld als jonkheer en was drager van een pakje, dat, naar hij voorwendde, een kostelijk juweel bevatte, dat na het vriendenmaal aan de heer van Heverboom zou aangeboden worden.

Het feestmaal verliep zonder bijzondere voorgevallen.

Maria zag met koortsachtig ongeduld het overschot van de spijsen afdienem, en deze door andere vervangen, tot op tafel eindelijk het nagerecht kwam en de wijn begon te vloeien. Het beslissend ogenblik naderde... Frans had reeds de tafel verlaten en lang mocht zij niet meer vertoeven.

Zij verliet insgelijks de zaal... Met kloppend hart begaf zij zich naar de tuin, waar zij Frans aantrof.

— Haast u, mejuffer, zegde deze, geef mij de arm en wees onbevreesd.

Zonder een woord te spreken, nam zij met kloppend hart de arm van Frans en beiden verwijderden zich.

Aan het einde van de dreef, dicht bij de heerbaan gekomen, zag Frans weldra de karos, die door twee lantaarnen verlicht was en hij had ook geen moeite, toen hij genaderd was, om de oude Polfriet te herkennen.

Deze opende aanstonds het portel en sloeg het treedje neer.

Frans zette reeds de voet op de trede, toen een bliksem de grauwe wolken doorkliefde en hem deed opschrikken.

— Polfriet, zegde hij, ik vrees voor onweer en dit is niet pluis in de winter.

Nauwelijks waren zij beiden gezeten, of Polfriet sloot het portel dicht.

De maagd scheen verwonderd dat de karos niet dadelijk voortrolde.

— Wat mag dit beduiden ? vroeg zij angstig, zijn wij verplicht hier nog langer te vertoeven ?

— Wij wachten op mijn oom en zijn twee vrienden, antwoordde de jongeling.

EEN PLECHTIGE ONDERHANDELING

Inmiddels had de heer Meert niet zo haast bemerkt dat Maria de zaal had verlaten, of hij wendde zich tot van Heverboom en begon hem zo bedaard mogelijk te zeggen :

— Hendrik, het begint reeds laat te worden, ik moet dikwijls 's morgens vroegtijdig mijn bed verlaten. Derhalve zou ik begeren, vooraleer mij naar huis te begeven, met mijn beide vrienden, u in het bijzonder te spreken... Het geldt de heer van Cramshoeven, en morgen ware het wellicht te laat.

— De heer van Cramshoeven, dacht Hendrik ; nooit ben ik met dat heerschap in betrekking geweest ! Wat mag dat beduiden ?

En nieuwsgierig haastte hij zich te antwoorden :

— Gij kent het huis, waarde dokter, volg mij met uw vriend in de achterzaal, ik heb die doen verlichten.

De geneesheer wenkte zijn twee gezellen en het drietal volgde hun gastheer, die reeds de zaal had verlaten.

Het kostte de heer van Cramshoeven geen moeite om te bewijzen, dat Maria zijn dochter was.

Van Heverboom wist zich zo edelmoedig voor te doen, dat de heer van Cramshoeven schier wankelde in zijn overtuiging over zijn afschuwelijke daden.

Dokter Meert nam dan het woord en zegde, zich in het bijzonder tot van Cramshoeven wendend :

— Deze persoon is een doorslecht mens, uw vriendschap of achting onwaardig, en om u hier in zijn tegenwoordigheid te overtuigen, wil ik u enige schurkenstreken van zijn misdadig leven ontsluiëren, want veel van zijn euvel daden zijn mij bekend.

Deze persoon was eertijds gehuwd met Flora van Lelienveld, mijn nicht, weduwe van zijn oudste broeder, Lodewijk, die, volgens de wet, al het goed had geërfd van hun overleden vader. Deze weduwe had een kind van haar eerste man ; dit was een hinderpaal voor Hendrik, daar deze kleine later kon optreden om het erfdeel van zijn vader te genieten en de lafaard heeft gepoogd het wichtje door vergif uit de weg te ruimen, poging, die, zonder mijn tussenkomst, volkomen zou zijn geslaagd.

— Dit is onwaar ! riep Hendrik in gramschap uit, nooit zult gij dit gerechtelijk kunnen bewijzen !

— Matig uw schelmachtige toorn, sprak de dokter, hem met vurige ogen aanstarend, het is nog niet alles... Daar de misdaad door Flora was gekend, zwoer hij haar dood, en heeft hij de ongelukkige op een gruwelijke wijze om het leven gebracht.

— Leugens ! riep Hendrik met schijnbare verontwaardiging uit, leugens !... Nog heden betreur ik de dood van mijn teerhartige gemalin.

— Zwijg, verachtelijk onmens, gij zijt naderhand immers bij

dit schelmstuk niet gebleven ! Gedenkt gij de dood van de rentenier Lucas Verboelen niet meer, die gij, na hem zijn ongelukkige neef te hebben doen onterven en zijn goed op lijfrent te hebben gekocht, laf hebt doen vermoorden ? Of weet ge niets van de manslag op de Duitser Frederik Schoulier, die uw medeplichtige was in het vervaardigen van valse munt, en die gij insgelijks hebt gedood en door Karel Kwakbeen in uw kelder hebt doen begraven ?... Spreek, onttaarde booswicht, spreek, wat hebt gij hierop te antwoorden ?

Dokter Meert stond daar als een onwrikbaar rechter.

Robrecht van Cramshoeven was met verbazing geslagen over zo vele en zulke gruwelijke schelmstukken.

Jokie keek naar Hendrik van Heverboom met gloeiende en verontwaardigde ogen.

En Hendrik ? Hij veinsde een grote gramschap.

— Nooit, riep hij schuimbekkend van woede, nooit heb ik op het leven van mijn gemalin aangelegd, en al het overige, dat gij vertelt, hebt gij verzonnen, om mij in mijn eer te krenken.

— Ha, schurk, sprak dokter Meert kalm, ik zal uw misdaden met bewijzen vóór ogen leggen. Gij zijt met uw knecht, Pieter Gillis, die gij de naam van Karel Kwakbeen hebt gegeven, met die ongelukkige zijt gij naar het kasteel gekomen, om mijn nicht te vermoorden, en toen uw schelmstuk voltrokken was, stonden uw paarden aan het verlaten huis en daar hebt gij geschoten op de ongelukkige Simon Peres...

Op dit ogenblik schoot een bliksemflits door de lucht en bracht een vervaarlijke schittering in de zaal teweeg.

Hendrik verbleekte ; hij moest op de tafel leunen om niet te vallen.

— De maat van uw schelmstukken is vol, sprak dokter Meert op langzame en indrukwekkende toon. Gij hebt Lucas Verboelen door uw knecht doen doden ; door uw toedoen heeft uw knecht, als pater Capucijn verkleed, de brave Verboelens, uit de Molenstraat, in beschuldiging gesteld... Gij hebt bedriegerijen gepleegd ; gij hebt van dit aloud kasteel een hel gemaakt, en met reden wordt dit verblijf Het Kasteel der Verdoemenis genoemd... Gij hebt valse munt geslagen in uw huis van de Pontstraat ; gij hebt Schoulier met vergif omgebracht ; zijn lijk ligt in uw kelder en gij verdient dat wij u vastgrijpen en u naast dit lijk levend begraven...

Nu stond Hendrik terneergeslagen. Een koud zweet barstte hem uit, zijn ogen puilden uit zijn hoofd en met gebroken stem vroeg hij :

— Wie... wie... wie?...

— Ha, ge vraagt wie dit alles uitgebracht heeft ? Ik zal het u zeggen, rampzalige.

Een verblindende bliksem doorkliefde nu de lucht en de rollende donder scheen als een reuzenhand op het kasteel te drukken.

— Ik zal het u zeggen, ging dokter Meert voort, in enige woorden, en daarna zal uw vonnis geveld worden. Karel Kwakbeen, uw knecht, is dood. Bedenk dat gij ook zult sterven en dat er een eeuwigheid is. Doch vóór zijn dood heeft Karel Kwakbeen alles bekend gemaakt en ondertekend, alles, in twee geschriften, aan Maria en aan mij... Jokie, geef de bewijsschriften hier...

Op die woorden stak Jokie zijn degen in de schede, ontknoopte het zwarte pakje, dat hij nog steeds bij zich droeg en bracht het doodshoofd van Flora vóór de dag, dat hij, zonder een woord te spre-

ken, op de tafel plaatste.

— Gij hebt, hervatte de dokter, zichtbaar ontroerd, uw echtgenote om het leven gebracht met een stalen nagel door haar hersenpan te drijven, en dit wel met voorbedachte rade, omdat uw misdaad niet zou worden ontdekt. Maar de rechtvaardige God, die een zo gruwelijke euveldaad aangetekend had, heeft toegelaten dat zeventien jaar later, door uw stiefzoon, deze afschuwelijke misdaad werd ontdekt.

En, bleek als een lijk, tot het doodshoofd naderend, trok hij de nagel uit de schedel en toonde hem aan de moordenaar.

— Spreek, schelm, zegde hij met holle stem, spreek, herkent gij het werktuig van uw misdaad ?

Een nog vinniger bliksem verlichtte opnieuw de ruiten, en de donder weerklonk nog luider.

Het onweer naderde.

Maar Hendrik verroerde zich niet. Hij beefde over al zijn leden en wendde het hoofd af van het gruwelijk bewijsstuk, dat hem onder de ogen werd gebracht.

— Ik ben gemachtigd, ging de dokter voort, u als moordenaar aan te klagen, maar tot heden heb ik gevreesd de naam van de Heverbooms te onteren... Mijn geduld is nu echter ten einde. Luister wat ik u beveel : Vóór de dageraad zal aanbreken, zult gij het land verlaten hebben, of ik, Philippus Johannes Meert, zal, zonder de oneer, die de naam van mijn Frans door u kan ondergaan, in aanmerking te nemen, u dadelijk aan het gerecht overleveren. Ik heb gezegd !

— Leugens, mompelde de schurk met een door schrik zo beklemd stem, dat men hem nauwelijks kon verstaan, ik ben onschuldig !

Maar schier op dezelfde stond liet zich een droeve zucht tussen de tanden van het doodshoofd horen.

— Hendrik, klonk het op doffe toon, blijf toch niet verstokt en beken dat gij wezenlijk mijn moordenaar zijt.

Als om deze woorden kracht bij te zetten, schoot er een derde bliksemstraal door de lucht, gevolgd door een zo kletterende donderslag, dat het kasteel ervan dreunde.

Dit gruwelijke getuigenis van de dode, die door de buikspraak van Jokie zo juist werd uitgevoerd, maakte van Heverboom schier zinneloos van schrik ; zijn haren rezen te berge, de ogen puilden hem uit het hoofd, terwijl het schuim zijn mond bedekte ; hij wrong zich in zijn zetel krampachtig ineen, als een gedoemde.

Daarop verliet het drietal, diep aangedaan, de zaal, zonder zich om Hendrik van Heverboom nog verder te bekreunen en begaf zich naar de dreef, waar Polfriet hen met de karos opwachtte.

**
*

Vóór wij het einde van onze geschiedenis vermelden, moeten wij nog verklaren hoe Frans, de stiefzoon van van Heverboom, het doodshoofd van zijn welbeminde moeder had gevonden.

Op zekere dag, toen Frans, bestormd door allerlei weemoedige gedachten, een wandeling deed in het oude Aalst, was hij tot nabij de hoofdkerk gegaan, waar men bezig was de lijken te ontgraven, daar men het kerkhof van het midden der stad wilde verplaatsen buiten de huizenrij.

Hij zag met verbazing dat men bezig was de kerkmuur te herstellen, en dat men hiertoe twee grafzerken moest weggappen.

Op de stond, dat Frans naderde, had men juist de overblijfselen van twee lijken uit hun graf genomen en terug in de aarde gelegd, doch zo onachtzaam dat er een doodshoofd op de boord was blijven liggen, zonderdat het werkvolk, dat op ongeveer vijf passen vandaar het metselwerk verrichtte, er zich over bekreunde.

De ogen van Frans vielen als bij toeval op dit doodshoofd. Nooit had hij blanker gebeente gezien, dat zo volkomen was bewaard.

Als student in de heilkunde, aan zulke dingen gewoon, aarzelde hij niet het op te nemen, om het van dichtbij te bewonderen.

Inderdaad, het dacht hem wel de moeite waard ; geen tand ontbrak aan het kaaksbeen en de haarloze schedel was zo zuiver en blank als gepolijst ivoor.

Hij streek met verwondering over de gladde schedel, toen hij eensklaps iets aanraakte, dat een weinig knobbelachtig uit de hersenpan uitstak, evenals een kleine platte kop.

Over deze zeldzaamheid verwonderd, greep hij met duim en wijsvinger de verhevenheid en poogde ze van het been te rukken. Door het geweld, dat hij deed, volgde weldra die soort van kop, maar ook terzelfdertijd een lang en scherp voorwerp, van ongeveer een halve voet lengte.

Frans sidderde over al zijn leden, toen hij nu duidelijk zag dat het een stalen nagel was, waarmede het doodshoofd was doorboord.

Voorzeker was er eertijds een moord gepleegd op de persoon, aan wie dit bekkeneel toebehoorde, en dit wel een moord, zo behendig uitgevoerd, dat men hem nooit had vermoed.

Toen hij het doodshoofd had zien liggen en opgenomen, meende hij niet beter, dan, na het te hebben onderzocht, terug te leggen, waar hij het had gevonden.

Maar na de ontdekking, die hij gedaan had, veranderde schielijk zijn besluit, en poogde hij het doodshoofd bedekt mede te nemen, om deze zeldzaamheid aan de heer Meert te kunnen tonen, en terzelfdertijd te weten te komen, aan wie dit treurig overblijfsel had toebehoord.

Hij zag tersluiks naar de arbeiders, maar deze waren zo druk aan het werk, dat zij geen acht op hem sloegen. Hij verborg het doodshoofd behoedzaam onder zijn mantel en verliet het kerkhof.

Alvorens aan zijn oom het doodshoofd te tonen, lichtte hij hem in over de ontgraving der lijken, die hij had bijgewoond.

De twee lijken, die men in de hoofdkerk had ontgraven, en zo onachtzaam behandeld, waren deze van Lodewijk van Heverboom en Flora van Lelienveld, die bij haar eerste echtgenoot was begraven, dus de ouders van Frans.

Dit was de dokter zeer wel bekend, en hij was dan ook terecht misnoegd over wat men had bedreven.

Bevreesd dat zijn neef terug zou keren en trachten te weten te komen welke die lijken waren, was hij vóór het krieken van de dag opgestaan en had zich naar de aangeduide plaats begeven.

Hier had hij bevolen de zerksteen op het graf om te keren, voorgevende er een veel deftiger te zullen doen vervaardigen ; dan begaf hij zich bij de kerkraad en deed verslag over wat hij had verricht en verzocht hen de zaak zo geheim mogelijk te houden.

Slechts 's anderendaags toonde Frans het doodshoofd aan zijn oom en wees hem op de nagel, die in de hersenpan was gejaagd.

Een ijselijk vermoeden maakte zich van dokter Meert meester...

Flora, zijn nicht, was aldaar begraven geweest. De oorzaak van haar dood was altijd een raadsel gebleven, en hij twijfelde geenszins of de ongelukkige was door haar lafhartige echtgenoot met deze nagel vermoord.

De heer Meert was veel te voorzichtig om zijn vermoeden lucht te geven en zijn neef nutteloos te verschrikken. Hij bleef dan enige tijd peinzend staan. Iets onverklaarbaars ging er in zijn binnenste om ; hij antwoordde nochtans schijnbaar bedaard :

— Waarlijk, Frans, gij hebt gelijk, dit is het hoofd van een vermoorde, maar, God weet hoe lang die moord reeds is gepleegd !

— Zoudt gij niet kunnen te weten komen wanneer dit vrouwenlijk is begraven ?

— Ik denk het wel, ik zal beproeven... maar misschien is de moordenaar reeds lang dood, en zouden wij ons blootstellen zijn onschuldig nageslacht te onteren.

Zo sprekend, nam de dokter met bevende hand het doodshoofd van de tafel en plaatste het behoedzaam in een sierlijk houten kastje, dat hij vervolgens toesloot, en waarvan hij de sleutel in zijn zak liet glijden.

**
*

Keren wij thans naar de gebeurtenissen in het Kasteel der Verdoemenis terug.

Het onweer was voorgoed losgebarsten, de bliksem doorkliefde zonder tussenpozen de wolken en het knetterend geluid van de donder deed de aarde dreunen.

De getrouwe Polfriet stond met de paarden aan de hand, hij vreesde met reden dat deze door de hevige bliksem zouden verschrikken, en hij begon tevens ongerust te worden over het lang uitblijven van zijn heer, terwijl Frans en Maria voor hun behoud in de karos een vurig gebed ten hemel stuurden.

Eindelijk zag hij, bij de klaarte van het weerlicht, het lang verwacht drieliet naderen.

Vlug opende hij het portel en liet de voettegrede neer.

— God zij geloofd en gedankt, zegde hij, uw lang wegblijven deed mij voor onraad vrezen.

Allen waren zo aangedaan door het toneel, dat zij hadden bijgewoond, dat niet een van hen antwoordde.

Zij sprongen in de karos, Polfriet sloeg achter hen het treedje in de hoogte en sloot het portel.

— Mijn dochter ! riep de heer van Cramshoeven uit, en hij sloot Maria in de armen.

De maagd, diep aangedaan door het onweer, was schier buiten kennis van schrik. Zij verstond nochtans de woorden van de edelman.

— Vader, zegde zij, ach, ik sterf van schrik !

En zij wees met de hand naar het Kasteel der Verdoemenis.

Toen, de ogen sluitend, omhelsde zij de edelman, en verborg haar aangezicht aan zijn borst.

Terwijl de heer van Cramshoeven zijn dochter tot bedaren trachtte te brengen, reed de karos kletterend heen.

Frans wendde nieuwsgierig de ogen in de richting, die Maria had aangeduid.

— Brand ! Brand ! riep hij uit. Zie ! Zie !

Inderdaad, dezelfde bliksemflits, die het paard had bedweldmd,

was op het Kasteel der Verdoemenis gevallen en had het in vuurgloed gezet.

Maria uitte een schreeuw, terwijl de anderen elkander onder-vragend aanstaarden.

Een ijselijk gekraak liet zich horen en welhaast stortte het Kasteel der Verdoemenis in een vlamrende brandoven neer...

Slechts nu en dan verlichtte nog een bleke weerlicht het uitspan-sel en het onweer dreef dommelend naar het oosten.

— De duivel heeft zijn prooi overweldigd, zegde Jokie.

— God is rechtvaardig, sprak de dokter, Hij heeft de verstokte booswicht om zijn wraakroepende wandaden gestraft.

Maar Maria sloeg de handen vóór de ogen en weende.

Van Heverboom was voor haar een vader geweest en hoe slecht hij ook geleefd had, toch drong een hevige pijn in haar medelijdend hart en beweende zij hem.

SLOT

Wat te voorzien was, gebeurde. Zes maanden daarna, geleidde jonkheer Frans zijn geliefde Maria naar het altaar, om zich voor eeuwig met haar te verbinden.

Daar de heer van Cramshoeven bezwaarlijk van zijn dochter kon scheiden, ging Frans met zijn jeugdige echtgenote het huis van zijn schoonvader bewonen en was voor deze steun en troost in zijn oude dagen, waarin hij door de oude Polfriet, Philippus Tydgat en de schrandere Jokie bereidwillig werd geholpen.

De heer Meert ging hen bijna dagelijks bezoeken en wist alles zo behendig aan boord te leggen, dat Frans nooit kon vermoeden, dat zijn moeder een gewelddadige dood was gestorven.

De dokter had te dien einde het lijk van zijn nicht, Flora van Lelienveld en van haar eerste man uit het graf doen wegnemen en aan de andere zijde van de kerk doen begraven, waarna hij dit treurig overschot met een kostelijke grafzerk had doen bedekken. Frans dacht aan het doornageld doodshoofd en meermaals sprak hij daarover met zijn oom.

Maar de voorzichtige geneesheer bracht telkens bij, dat het schelmstuk reeds een groot aantal jaren was gepleegd en het hem dus onmogelijk was geweest de moordenaar te ontdekken.

Trees, de gewezen kamermeid van zijn moeder, die gelukkig de brand van het kasteel was ontkomen, bleef in dienst van de edele Maria, en al de goederen en erven, die Hendrik van Heverboom had nagelaten werden door 't beleid van dokter Meert, ten gelde gemaakt, om aan dezen, die door de schelm bedrogen waren geweest, en aan de noodlijdenden der stad uitgedeeld te worden, daar Frans had verklaard er geen penning van te willen genieten.

E I N D E